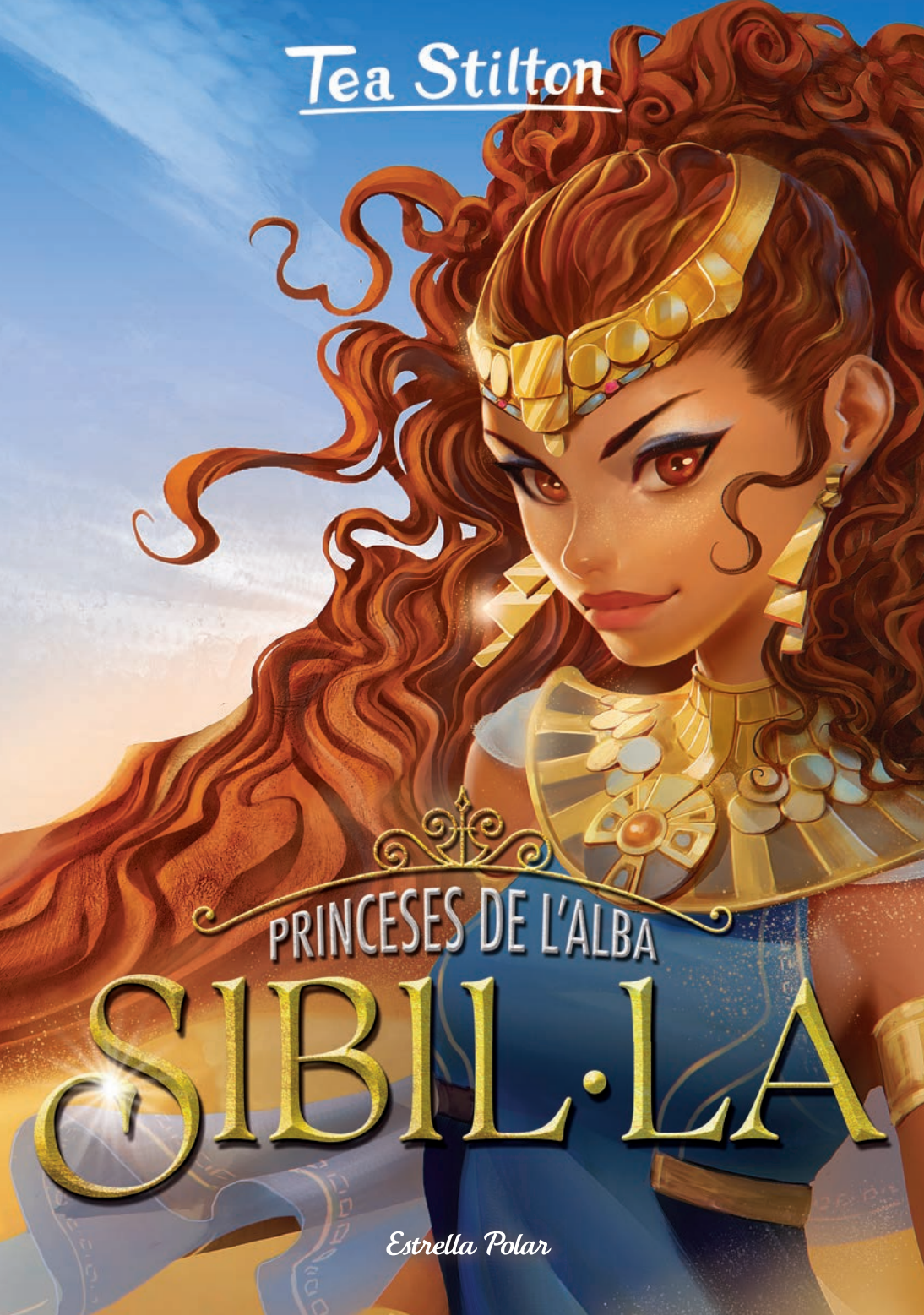

Tea Stilton

PRINCESSES DE L'ALBA

SIBIL·LA

Estrella Polar

1

AL LABERINT DELS MALSONS

Així que va travessar la Porta de les Tenebres, l'Argíria va ser envestida per un vòrtex fosc on ressonava la rialla tètrica de l'Ivarr, que semblava l'udol del vent durant una tempesta.

Empesa per aquella força invisible, la Guardiana del Gran Regne tenia la sensació que es precipitava inexorablement cap avall.

Paisatges espectrals, deserts infinits i cels que uns fulgors sobtats fendien passaven rabents al seu voltant, com un calidoscopi sinistre.

Va tancar els ulls fins que va notar que el vòrtex es calmava.

Quan els va tornar a obrir, després d'acostumar-se

AL LABERINT DELS MALSONS

a la penombra, l'Argíria va mirar al seu voltant amb cautela.

Es trobava en una terrassa que donava a un immens laberint de passadissos i escalinates.

Les escales d'esglaons negres i brillants com l'obsidiana semblaven infinites i estaven disposades de manera que creaven una arquitectura irreal: hi havia escales obliqües, escales capgirades, escales en angles estrambòtics que arribaven a uns replans suspesos d'on sorgien unes altres escales i unes altres i unes altres...

Després d'un moment de dubte, la Guardiana va baixar uns esglaons i a continuació va pujar per una escala fins a arribar a una balconada des d'on no es veia altra cosa que... escales.

Va provar de tornar sobre els seus passos.

Aquesta vegada va girar en direcció contrària, i després d'ascendir un seguit d'esglaons amb molt de pendent, va embocar una altra escala i va passar per sota d'un imponent arc de pedra, fins a un porxo envoltat de columnes amb capitells torts. L'Argíria el va recórrer fins al fons, apressant el pas, impacient, fins que es va trobar novament al punt de partida.

—Ja m'ho imaginava —va dir, sospirant, en observar un arc idèntic al que havia travessat poc abans. Potser

AL LABERINT DELS MALSONS

era el mateix, però no n'estava segura. Aquelles escales infinites estaven construïdes l'una damunt de l'altra, per desorientar qualsevol que s'hi endinsés.

L'Argíria va fer el cor fort i va provar un altre recorregut, sense resultat: semblava que tots els camins la retornaven al lloc d'on havia sortit.

—Potser des de les altures podré veure una via de sortida —es va dir.

La Guardiania va recórrer a les seves habilitats màgiques de metamòrfica per adoptar l'aspecte d'un falcó i elevar-se per damunt del laberint, però... no va succeir res.

L'Argíria es va observar les mans. Només els seus dits, llargs i nivis, s'havien transformat en urpes esmolades, però la metamorfosi no s'havia completat. I al cap d'uns instants les seves mans també van tornar a ser com abans.

—Aquí la meua màgia no es pot manifestar del tot. Ja m'ho temia —va pensar en veu alta—. Per tant és veritat: la Porta de les Tenebres m'ha conduït a un dels llocs més foscos i remots del món conegut...

De sobte, una veu que coneixia prou bé la va desencantar dels seus pensaments:

—Et veig tristoia, Argíria: que no t'agrada l'ambient del Laberint dels Malsons?

La rialla de l'Ivarr va sonar encara més sinistra, am-

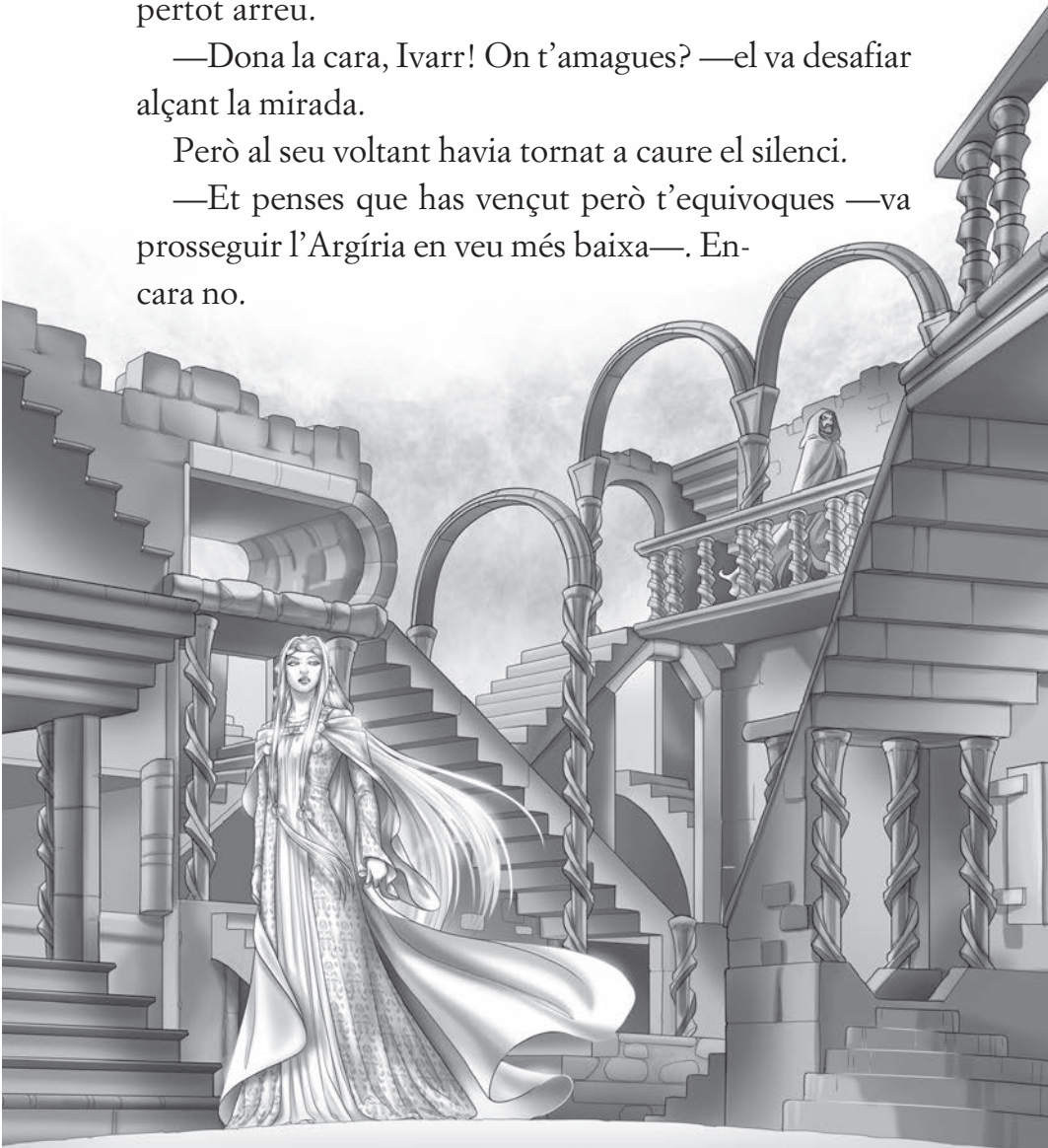
AL LABERINT DELS MALSONS

plificada per l'eco d'aquell laberint d'escales, i la Guadiana no localitzava d'on provenia: semblava que fos pertot arreu.

—Dona la cara, Ivarr! On t'amagues? —el va desafiar alçant la mirada.

Però al seu voltant havia tornat a caure el silenci.

—Et penses que has vençut però t'equivoques —va prosseguir l'Argíria en veu més baixa—. Encara no.

AL LABERINT DELS MALSONS

En la seva última topada, el Senyor de la Discòrdia s'havia apoderat dels Cinc Segells de les Princeses de l'Alba.

Estava convençut que els havia robat els objectes indispensables per portar a terme la Profecia de la Corona de Llum. Creia ferventment que tenia a les mans el salconduit que li permetria aconseguir l'immens poder de la corona..., però la Porta de les Tenebres s'havia tancat darrere seu abans que es revelés el secret de la profecia. El Senyor de la Discòrdia no sabia que els segells eren inútils sense el Cor del Gran Regne, la pedra preciosa que encara custodiaven les Princeses de l'Alba.

—Qui podrà impedir la meva victòria, eh? Tu, potser?! —va exclamar l'Ivarr, que ho ignorava—. No en sortiràs mai, d'aquest laberint, prou que ho saps! Et perdonaré la vida si m'ajudes a bolcar el poder de la Corona a favor meu. Pensa-t'ho, és una oferta molt generosa...

L'Argíria no va respondre: aquell lloc impregnat de màgia obscura li havia debilitat els poders, però no el cor. Va deixar d'examinar les escales infinites i els passadissos que tenia al voltant, va tancar els ulls i es va quedar immòbil, amb els sentits alerta, a la recerca d'un indici, per petit que fos, que delatés la posició del seu adversari... fins que, de sobte, el va sentir clarament.

AL LABERINT DELS MALSONS

Un fregadís a la seva dreta la va fer girar d'una revolada i llavors, per un moment, els seus ulls es van encreuar amb els de l'Ivarr, i un llampec d'estupor es va reflectir en la seva mirada glacial. Però va ser cosa d'un instant perquè, de seguida, un somriure maligne va corbar els llavis del mag.

—Resigna't, Argíria: és inútil. Aquí no em podràs vèncer.

Sense fer cas d'aquelles paraules, la Guardiana va avançar cap a ell, decidida. Va arribar a la balconada on es trobava, i després el va seguir per un llarguíssim passadís de pedra: totes les parets semblaven iguals. La Guardiana tenia la sensació que estava immòbil tot i els seus esforços, com en un malson. Però no es va distreure.

Sentia les passes feixugues de l'Ivarr davant seu: no era lluny, encara se'n podia sortir. Mentre avançava decidida, va veure com la vora d'una capa de color de sutge desapareixia a l'altre costat d'una arcada. La Guardiana la va travessar, disposada a enfrontar-se al seu enemic, però, unes quantes passes més enllà, es va quedar immòbil, bloquejada, contemplant l'espai buit que tenia al davant: l'Ivarr havia desaparegut sense deixar cap rastre, com si s'hagués dissolt en l'aire.

L'Argíria es va trobar en una gran estança circular amb un sostre de volta altíssim. Al voltant del perímetre

AL LABERINT DELS MALSONS

de l'estança se succeïen un seguit de portes idèntiques, l'una al costat de l'altra.

De sobte, una veu impregnada de perfídia va tornar a sonar darrere seu.

—T'ho torno a dir, Argíria: és inútil. El Laberint dels Malsons no té sortida. No pas per a tu.

La Guardiana es va girar: davant seu, a l'altre costat de l'estança, el Senyor de la Discòrdia la contemplava amb una mirada gèlida i fatxenda.

En aquell lloc que governaven unes forces que li eren adverses, l'Argíria se sentia cada vegada més dèbil: havia de reaccionar, i de pressa.

—Tot el laberint és obra de la màgia fosca més arcana i potent: només els seus sequaços més fidels poden utilitzar plenament els seus poders aquí dins —va afegir el seu adversari, mofant-se'n—. Ja te'n deus haver adonat quan has provat de transformar-te... sense èxit!

L'Ivarr va estudiar la reacció que havien provocat les seves paraules com un animal de presa que avalua la feblesa de la seva víctima, a l'espera d'assestar l'atac final.

Però la Guardiana sentia que conservava els seus poders. Encara que estiguessin fràgils i afeblits, no havien desaparegut del tot.

Amb el rostre impassible, es va esforçar per no dela-

AL LABERINT DELS MALSONS

tar els seus pensaments mentre invocava totes les energies màgiques que li quedaven.

Abans que l'Ivarr se n'adonés, un feix de llum platejada va travessar l'estança i el va colpir, veloç com una fletxa. Ell va recular amb els ulls esbatanats per la sorpresa.

—Però... què...?

Uns filaments platejats molt fins es van entortolligar al seu voltant, com serps, i després van desaparèixer en un núvol de llum.

—T'he llançat un encanteri de lligament, Ivarr. He esgotat tota la meva energia, però ara estàs indissolublement lligat a mi! Si m'ataques, t'atacaràs a tu mateix amb la mateixa força —li va dir l'Argíria, amb un aire innocent—. Si jo no puc sortir d'aquí, tu tampoc!

